

KOVÁCS ISTVÁN

Gyermekhang

Az a gyermekhang az éjszakában,
amit éber utasként meghallottam,
amikor a nyílt pályán
csaknem megállt a vonat!
Az a láthatatlan gyermek...
Mit kérdezhetett édesanyjától
a töltésre kapaszkodva?
Valamit lekéstek
vagy el nem értek?
Aztán megrándult a szerelvény,
s zihálva gyorsult,
mintha félne.
Sírásra görbült
az ég fogyóhold-szája.
A sötétségben megmerítgetett
folyosóablak négyszögében
változó számú csillagrög akadt.
Nem lettem tőlük gazdagabb.
Zakatoló örökmozgásukból
kiolvashatatlan volt a sorsom.
Igaz,
nem voltam kíváncsi rá.
Elég volt tudnom egy belém rögződött
családi történetből:
ha éjfél körül
apám után felsírtam,
mindig kézen fogott anyám
és felöltöztetett,
hogy nekivágjunk az éjszakának.

A lélek vízjelei

Úgy állt ott, mint vásári fényképész
harmonikás dobozmasinája előtt
állt régen a megilletődött ember...
Mintegy véletlen
szólítottam meg őt
az anyanyelv kifosztott peremvidékén.

A szemében ellobbant csodálkozás
a városnak szólt, ahonnan jöttem,
s nekem, aki meseszerűen arra jár,
amerre a madár se már,
és a nyelvnek, amelyen köszöntem.
Olyan volt, mint az üveglemez-kép.

Néhány kérges mondatot szült a kézfogásunk:
kire mit mért a sors „odaát”, meg „emitt”?
A közösen ragozott létigében
azóta érzem
a lélek lüktető vízjeleit –
jelen időben és többes számban.

Aztán folytatta a csákányozást...
Apránként verítékbe öltözött.
S én mintha folyton arra járnék,
az általa már rég
sírmélyig ásott csatornák fölött...
Ahol egyszer tétován megálltam.

Fejtartása lassan az enyém lesz...
És a szeme, ahogy múlnak az évek,
a legváratlanabbul csillan meg naponta.
Az egésznél maholnap
már fontosabb a részlet
létünk közös arcképcsarnokában.